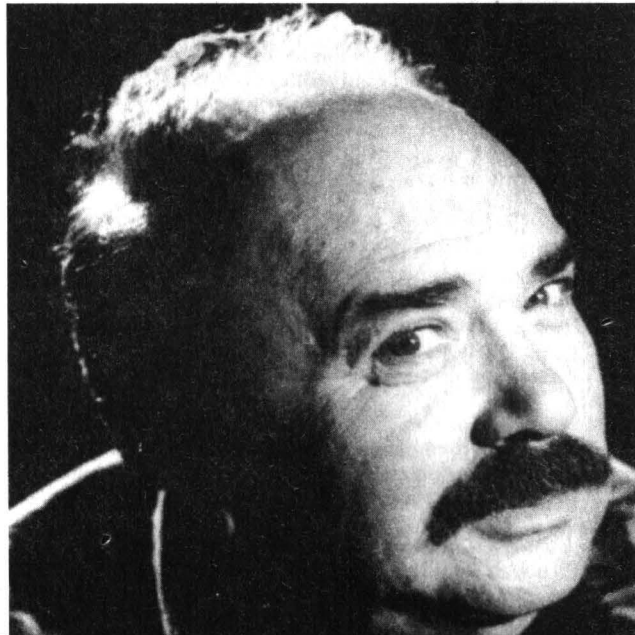

PRIVIND ÎNAPOI CU TANDREȚE

Fotografii de Cosmin Bumbut

Irina Mazanitis și George Constantin în Scrisori de dragoste de R. A. Gurney la Teatrul „Nottara”

SCRISORI DE DRAGOSTE de R.A. Gurney
 ● Traducerea și adaptarea: Petre Bokor ●
TEATRUL „NOTTARA” ● Data premierei: 25 noiembrie 1993 ● Regia: Mircea Cornișteanu ● Scenografia: Sică Rusescu
 ● Distribuția: George Constantin (Andrew Makepeace Ladd al treilea), Irina Mazanitis (Melissa Gardner).

Există o zonă a „melodramei” nu numai în teatru, ci și în sufletul fiecăruia dintre noi. E zona amintirilor primei iubiri, fie ea împărțită sau nu, zona iubirilor pe care le-am trădat sau care ne-au trădat, zona discrepanțelor – niciodată mărturisite, dar dureros știute – între „ce-am gândit și ce-a ieșit” din viața noastră. În zonă nu se poate pătrunde oricând, iar de intrat se intră ca într-o biserică. Când e de operat, se operează cu bisturiul, iar mai nou cu laserul. Marii maeștri ai genului, în teatru ca și în film, rămân rușii și americanii. Cu cât povestea e mai simplă, mai lipsită de artificialități de construcție sesizabile, cu atât are mai multe șanse să placă și să impresioneze. Până la lacrimi inclusiv. Sunt și acestea un semn că încă mai suntem

oameni, așa că, dacă ne vin, n-avem nici un motiv să ne rușinăm de ele. Mai ales dacă povestea e scrisă inteligent, adică nu numai cu nostalgie ci și cu umor succulent și ironie acidă, astfel încât să se poată ajunge până la urmă la o atașantă tandrețe. Dozajul e esențial, căci el dă savoarea acestor povești de dragoste, care pot avea doar două personaje. Cum are și piesa lui Albert Ramsdell Gurney, intitulată **Scrisori de dragoste**, ce se joacă în clipa de față cu mare succes pe Broadway, în distribuții paralele, cu actori de primă mărime ai scenei și ecranului american.

Nimic mai firesc, deci, decât ca ea să se joace și pe „Broadway-ul nostru”, adică la „Nottara”, și să aibă și aici un succes considerabil. Nu ca al **Puricelui** (nu atât de răsunător și de zgomotos, căci nici Gurney nu e Feydeau și, pe urmă, nici „zona” nu e aceeași), ci de altă factură și consistență, poate mai durabile. Căci e greu să nu te recunoști în piesa lui Gurney, cu adevărul ființei tale lăuntrice.

Meritul e fără îndoială și al spectacolului semnat **in sepia** de regizorul Mircea Cornișteanu, secondat de scenograful Sică

Rusescu. Nici un artificiu regizoral nu-și îngăduie să tulbure – cu posibila lui ostentație – derularea ping-pong-ului de replici al celor două personaje, excelent diferențiate temperamental și psihologic, prin stilul de joc al actorilor George Constantin și Irina Mazanitis. Construit de George Constantin cu maliție și înduioșătoare autoironie, Andrew Makepeace Ladd al treilea primește replica unei tumultuoase Melissa Gardner, căreia Irina Mazanitis îi împrumută tulburătoare accente tragice. Mare maestru al ordinului nuanțelor, George Constantin e mereu același și mereu altul, făcând din fiecare tăcere în scenă și din fiecare replică pe care-o rostește un prilej de comuniune sufletească și de reflecție. Cum Irina Mazanitis are la rândul ei și forța dramatică, și sensibilitatea necesare pentru a se „opune” acestui monstru sacru, putem conchide că asistăm la nașterea unui nou cuplu actoricesc, căruia nu-i putem dori decât viață lungă, în piese și spectacole pe măsură, spre binele teatrului românesc.

VICTOR PARHON

